

ringe Forbrydelse, men som efter vor forældede Straffelov vare blevne ikendte lange Frihedsstraffe. Jeg paaskønner ligeledes, at den højtærede Justitsminister har udstedt et Cirkulære, hvorefter Bøder kunne afdrages i Løbet af et Aar, tror jeg. Men jeg vil underrette den højtærede Justitsminister om, at dette Cirkulære i Virkeligheden ikke betyder saa forfærdelig meget for Fattigfolk. Jeg har saaledes erfaret, at nogle Arbejderhustruer, som under den nys afsluttede Sporvejsstrejke ere blevne idømte Bøder, og meget betydelige Bøder, ere blevne truede med Fængsel, hvis de ikke indbetalte Pengene i Løbet af ganske faa Dage. Pengene ere ogsaa blevne indbetalte i flere Tilfælde. Men hvorledes ere de blevne det? Der- ved, at bekendte og paarørende og andre have maattet hjælpe. Jeg finder det ganske utilbørligt at anvende en saa haard Fremgangsmaade. Jeg skal fremdrage blot et enkelt Tilfælde. Det er en Moder med 3 ukonfirmerede Børn. Hun har raabt „Judas“ efter en Strejkebryder og er derfor bleven idømt en Bøde af 40 Kr. Hun kunde ikke betale disse Penge straks og bad om Henstand. Men hun kunde ikke faa Henstand, og hvis hun skulde af-sone Bøden, maatte hun gaa fra sine smaa Børn; saa skulde disse sidde tilbage i Hjemmet uden Pleje og uden Pasning, medmindre Husbeboerne tog sig af dem, og det er dog ikke det samme som at blive passet af sin Moder. 40 Kr. i Bøde, det er en stor Kapital for en Arbejders Hustru, og som jeg tidligere har fremhævet, det er ganske meningsløst med de høje Bøder, Politimyndighederne idømme Fattigfolk. Hvis man endelig vil give en Kvinde en Bøde, saa kan man jo idømme hende 2 Kr.; det er allerede meget, det er mere end en Dags Arbejdsfortjeneste. 40 Kr. er, hvad hun kan tjene i en Maa-ned ved sit Arbejde, og jeg vilde ønske, at den højtærede Justitsminister her vilde udtale, at han ogsaa finder disse store Bøder for fattige Folk urimelige. Det kunde maaske dog virke paa de Herrer Dommere og Assessorer, saa de kunde indse, at der ikke er sund Mening skabt i dette. En stor Del af de Penge, Fattig-folk nu maa betale i Bøder, bliver senere tilstillet forskellige Foreninger, der have velgørende Sjemed, og de Herrer Assessorer blive paa den Konto senere et eller andet, blive takkede i Aviserne og blive valgte ind i velgørende Foreningers Bestyrelser. Men jeg vover den Paastand, at man ved Ikendelsen af mange af de

Bøder, der idømmes her i København, skaber Ulykke, Nød og Forbrydelse. Det er hverken Lovens eller Dommerens Op-gave at bevirke, at der skabes Nød og Ulykke i Hjemmene, og det er det, man gør ved de store Bøder. I det hele var det Politiregimente, der blev ført under Sporvejsstrejken baade paa Frederiksberg og her i København, meget hensynsløst. Den konservative Presse har talt om, at der blev foranstaltet meget voldsomme Demonstrationer. Saa skulde man se eller læse om Demonstrationer mod Strejkebrydere i Udlandet, f. Eks. i Eng-land! I Sammenligning dermed har vore Arbejderes Optræden intet at betyde, slet intet. Strejkebryderen er i alle Lande en foragtet Person. Overalt, hvor der findes organiserede Arbejdere, ja, selv hvor der ikke findes organiserede Arbejdere, staar Strejkebryderen i Arbejderklassens Band. Strejkebryderen fortjener ogsaa denne Bandlysning. Det er, siger jeg, Udtryk for en sund og god Moral hos Arbejderne, at de foragte ham, og det vilde være et sørgeligt Tegn, om det modsatte var Til-fældet. Hvis den danske Arbejder i Al-mindelighed ikke kunde føle Foragt for Strejkebrydere, vilde han være en daarlig dansk Mand. Det, der gør den danske Mand, den danske Arbejder, den danske Bonde hædret og anset i Udlandet, er netop det, at han er en god Kammerat. Strejkebryderen er en Fjende af Sam-fundsfølelsen, en Fjende af Samfunds-ordenen. Han kan bruges i Strejketil-fælde, men han fortjener ikke den Beskyttelse, Politiet og Magthaverne have omgivet ham med, og de haarde Domme, der ere fældede over Folk, der have for-nærmet Strejkebrydere, ere Domme, som en Gang ville blive underkendte af den sociale Histories Dom. Der burde være udstedt Amnesti for de Folk, der vare dømte. Bladet „Social-Demokraten“ op-fordrede dertil, men der kom intet ud deraf. Jeg haaber imidlertid, at den højt-ærede Justitsminister vil tage Afstand fra de meget betydelige Bøder, der ikke alene under Sporvejsstrejken, men ved saa mange Lejligheder ere idømte Fattigfolk, hvilke Bøder ikke staa i noget rimeligt Forhold til den begaaede Forseelse.

Jeg kommer nu tilbage til et Spørgs-maal, som jeg flere Gange i denne Sal har gjort til Genstand for Behandling, nemlig Forholdet paa vore Opdragelses-anstalter og Børnehjem. I Tilslutning hertil vil jeg i øvrigt ogsaa rette en Hen-vendelse til den højtærede Kultusminister,